

BULETIN INFORMATIV

Nr.
40

22
ianuarie
2021

EDITORIAL

Actualitatea românească

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Știu foarte bine, deși eram prea tânăr în acei ani în care, la Radio Europa Liberă, acesta era titlul celei mai populare și incisive emisiuni de pe postul finanțat de Congresul Statelor Unite ale Americii. Actualitatea românească, o emisiune care în acele vremuri ținea o țară întreagă cu urechile lipite de aparatele de radio dintr-un motiv simplu: spunea adevărul. Actualul

ambasador al țării noastre în Germania, Excelența Sa domnul Emil Hurezeanu era unul dintre ziariștii care își riscau viața, ca toți cei care vorbeau în acea emisiune a Europei Libere. Neculai Constantin Munteanu, Emil Georgescu, Gelu Ionescu, Șerban Orescu și mulți alții reușeau să facă presă adevărată, să spună adevărul despre situația dramatică din România acelor ani ai comunismului feroce.

Am citit despre acei oameni, despre felul în care înțelegeau să își facă meseria și, mai ales, prețul pe care mulți dintre ei l-au plătit pentru a spune adevărul.

Mi-a plăcut, îmi place această sintagmă, acest titlu: actualitatea românească. Oare, astăzi, în fotbalul nostru, care este actualitatea? În sensul de realitate, adevăr, critică și, de ce nu, rezolvare a problemelor ridicate, aproape în fiecare zi, de desfășurarea competițiilor de la noi!

Avem, de mai bine de trei decenii, libertatea de vorbi despre problemele "actualității românești", de a încerca să găsim soluții printr-un dialog care să fie sincer și constructiv. Fotbalul românesc are nevoie de voci curajoase, de transparență și, mai ales, de adevăr. Dar toate acestea implică, înainte de orice, o bună cunoaștere a realității din teren, cum se zice. Și nu în ultimul rând, un respect pe care suntem obligați să-l

purtăm interlocutorului. Nu suntem în război cu nimeni, nu ne supărăm pe nimeni și cu atât mai puțin pe adevăr.

Fotbalul nostru trăiește o perioadă de transformări, de care am tot vorbit. Nu s-a terminat, dar sunt semne clare că ne îndreptăm spre normalitate. Cred cu convingere că oamenii, suporterii de pretutindeni vor fi în sfârșit reprimiți în tribunele stadioanelor,

dând sens ideii de spectacol în fotbal. La fel de convins sunt de ideea de a reuni toate vocile din fotbalul nostru într-o dezbatere, într-un forum care să discute cu sinceritatea pe care o invocam ceva mai sus, multe probleme generate, în toți acești ani, de desfășurarea competiției pe care o avem.

Actualitatea românească trebuie să fie o prioritate pentru noi toți, în ideea de a avea și un viitor al fotbalului românesc pe măsura proiecțiilor pe care, sunt sigur, cu toții le avem. Sigur, vorba unei pelicule celebre, "fiecare vede altceva", dar cred că exact în asta constă esența lucrurilor. Ca fiecare să își spună deschis părerea, într-un cadru transparent.

"Sol lucet omnibus" spuneau latinii. Soarele strălucește pentru toți. Așa este! Cu toții suntem egali în fața provocărilor și în fața realităților, dar fiecare are propria cale de rezolvare și de explorare a acestora. Împreună am putea reuși pentru simplul motiv că împreună suntem mai puternici. E un lucru comun? Probabil că da. Dar avem nevoie de o astfel de punere în temă.

Uneori, în viață, temele importante își găsesc soluții simple. Totul e ca ele să fie căutate. Și aceasta e o actualitate românească.

INTERVIU

Interviu cu Bogdan Mitrea
(Sepsi OSK Sf.Gheorghe)

realizat de Edith Kiss și Octavian Țopa

Bogdan Alexandru Mitrea s-a născut pe 29 septembrie 1987 la Cluj. A început fotbalul la Bihorul Beiuș, dar s-a apropiat de marea performanță după transferul la Viitorul Constanța, echipă pentru care a înscris 19 goluri în 81 de meciuri din postura de fundaș! Au urmat transferuri la Ascoli, FCSB, AEL Limassol, Doxa Katokopias, Spartak Trnava și, de anul trecut, la **Sepsi OSK**. Aici, la Sf. Gheorghe, a găsit în sfârșit ușa echipei naționale deschise și a debutat pentru România într-un meci cu Belarus în care a și marcat.

1 *Ai evoluat în Italia, Cipru și Slovacia. Cum ai regăsit campionatul României după toți acești ani?*

L-am găsit puțin schimbat față de perioada când am jucat aici. Au trecut aproape patru ani, sunt mici chestii schimbate, cum ar fi regula Under 21. Campionatul este, în opinia mea, un pic mai slab față de acum câțiva ani.

2 *De ce ai ales Sepsi OSK?*

Am ales Sepsi OSK pentru seriozitatea oamenilor care conduc acest club și pentru proiectul care se dezvoltă aici, un nou stadion și o echipă care are obiective mari.

3 *Sepsi OSK are una dintre cele mai frumoase galerii din CASA Liga*

1 pe care, din cauza restricțiilor impuse de pandemie, nu ai apucat să o cunoști. Ce știi despre suporterii din Sf. Gheorghe?

Da, din păcate nu am apucat să-i cunosc, i-am văzut doar la televizor, în meciurile pe care le-am văzut în trecut la TV. Am văzut că sunt suporterii foarte pătimiști, pun mult suflet și abia așteaptă să vină pe stadion.

4 **Ai reușit să înveți câteva cuvinte în limba maghiară?**

(Zâmbește) Da, câteva cuvinte uzuale, cum ar fi „jók” (buni, suntem buni), „egészségedre” (sănătate), „Jó napot kívánok” (Bună ziua), „semmit” (nimic), „vigyázz” (ai grijă).

5 **La Sf.Gheorghe sunt temperaturi foarte scăzute în timpul iernii. Ce faci pentru a te acomoda cu această situație? Sunt mai grele antrenamentele decât în altă parte?**

Până acum, au fost temperaturi ca și în restul țării. Eu sunt obișnuit de la Cluj, fiindcă și acolo este foarte rece iarna. Din acest motiv mi-a fost ușor să mă acomodez, de mic copil am făcut cantonamente doar la munte, la temperaturi foarte scăzute, deci sunt călit. Antrenamentele nu sunt mai grele aici decât în alte parte, ne încurcă poate puțin zăpada, dar în rest nu sunt condiții mai grele.

6 **Are Seps OSK forța să câștige titlul anul acesta?**

Forță are, dar nu ne gândim anul acesta la campionat. Vrem să intrăm în play-off și apoi vedem cum o să fie.

7 **Ai debutat cu gol la echipa națională. Ce crezi că trebuie să mai faci pentru a rămâne în atenția selecționarului?**

Cu siguranță, trebuie să am evoluții la fel de bune sau chiar mai bune ca până acum pentru a rămâne în atenția selecționarului.

INTERVIU

Interviu cu Ilie Poenaru,
antrenor Academica Clincenirealizat de **Bogdan Ormuz și Octavian Țopa**

Ajuns la 44 de ani, **Ilie Poenaru** este unul dintre antrenorii de succes din **CASA Liga 1**. Fostul fotbalist de la Steaua, Poli AEK Timișoara, FC Argeș și Concordia a făcut din **Academica Clinceni** un nume respectat pe prima scenă a fotbalului românesc. Este cel mai longeviv tehnician al competiției și a fost desemnat, alături de **Leo Grozavu**, antrenorul "Echipei ideale" după primele 15 etape.

1 Cum este să fii cel mai bun antrenor din CASA Liga 1, după primele 15 etape?

(Zâmbește) Este ceva minunat. Și motivator în același timp. Mă bucură faptul că munca mea este apreciată de toată lumea. Mulțumesc pe această cale tuturor și mi-aș dori ca și la sfârșitul returului să primesc aceeași titulatură!

2 Există vreun secret? Cât de mult contează pregătirea psihologică?

Da, sunt și secrete pe care nu le pot dezvălui. Doar unul dintre ele pot să-l spun. Am un staff foarte bine pregătit, unit și profesionist. Este foarte important și factorul psihologic. Noi lucrăm mult la acest aspect. Avem un mental coach,

Bogdan Gribincea, care lucrează cu jucătorii și chiar cu mine de aproape doi ani de zile. Ne ajută să controlăm stresul, presiunea și să avem echilibru în tot ceea ce facem.

3 Este pentru prima dată când în Liga 1 se joacă în ianuarie. Cum este să pregătești meciurile la temperaturi atât de

scăzute? Cât de mult suferă jocul?

Da, este foarte greu. Mai ales că stadioanele noastre au probleme mari cu instalațiile de încălzire. Temperatura este foarte scăzută. Integritatea jucătorilor este în pericol. Nu ai stabilitate. Este foarte frig și organismul are de suferit, dar toți suntem în aceeași situație. Trebuie să ne adaptăm.

4 Este dificil pentru jucători ca Academica Clinceni să joace

meciurile de acasă pe alte stadioane?

Da, este foarte dificil pentru că noi ne simțim foarte bine pe terenul nostru. Greu ne bate cineva la Clinceni, pe alte terenuri ne acomodăm destul de greu!

5 Cum reușești să stăpânești un vestiar cu atât de mulți fotbaliști cu personalitate și performanțe?

Nu este greu de stăpânit dacă faci selecția cum

trebuie, chiar dacă am jucători cu CV-uri impresionante și personalități puternice. Eu îi aduc la echipă și în funcție de caracterul lor. Având jucători de caracter, există multă comunicare între noi. Și, prin ceea ce fac, le arăt, lucrez, demonstrez, apar rezultatele. Ei mă respectă mai ales pentru că îi responsabilizez foarte mult în tot ceea ce facem. Inclusiv în crearea și menținerea unui vestiar puternic, unit și cu atmosferă bună, pentru care ei sunt răspunzători.

SPONSOR

CRONICĂ

Emerich Jenei, opera

realizată de **Marius Mitran**

E 8 decembrie 1985. E iarnă de-o săptămână și nu se vede încă vreun semn, doar în calendar se vede. Craiova joacă în Ghencea. În fine, plecăm spre stadion. Cu Dacia noastră, 8-B-6884, parcăm departe de arenă, unde e loc și ne grăbim, deși e devreme. Dar tata mă trage de mână un pic, deși termin, peste o jumătate de an, liceul... Ne grăbim să pândim sosirea autocarului Craiovei, tata a aflat că prietenul și colegul lui din facultate, Titi Deliu, antrenorul cu care Știința a luat Cupa în '77, e pe bancă azi și, într-adevăr, când luxosul autocar se apropie de poartă, tata face un pas în față, de pe trotuar, Deliu e atent și îl vede, ușa pufăie în față, ei doi se îmbrățișează pe scară, eu sunt topit de mândrie, alți suporterii ai Craiovei de lângă noi se dau deoparte cu respect, antrenorul Craiovei îmi întinde mâna, „puștiul tău, George?” „care puști, are 18 ani”, parcă-l aud pe tata, Deliu are un trening impecabil alb-albastru, la geamuri îi recunosc pe Lung, pe Irimescu, pe Cârțu, apoi un puști, cine-o fi?, cu părul lung-lung, cârlionțat, lipit cu fruntea de sticla parbrizului.

Intrăm. Stadionul e plin ochi, Steaua e pe val. După șapte ani e iar campioană, în vară ne-au bătut în finala Cupei cu 2-1, dar atunci ne-au lipsit Cămătaru, Ungureanu, Beldeanu, am avut doi eliminați, pe Irimescu și Tilihoi și, oricum, în minutul 73 era încă 1-1.

Ieșim la încălzire. Iese și Steaua. Tata și cu mine suntem izolați la tribuna a doua, singuri. Galeria e la peluză, în dreapta noastră, multe uniforme kaki vizavi și în cealaltă peluză. „Luptă Steaua! Luptă Steaua!” Ai noștri răspund imediat și tună: „Știința! Știința! Știința!” Un ofițer din

fața noastră se apleacă la urechea vecinului și șoptește, dar îl aud: „Ce strigă ăștia, mă? Tisa?! Tisa?! Ce-i aia Tisa?”

În fond, poate fi bine. De ce nu? În toamna asta am eliminat pe Monaco, în Cupa Cupelor, e adevărat, Steaua e în sferturile Cupei Campionilor, ei și, am fost și noi acolo, în '82. Tot în '82 i-am bătut, parcă tot în decembrie, chiar aici, pe Ghencea, cu 3-1, iar astă-primăvară le-am dat 5-2 în iunie, cu o săptămână înaintea finalei de Cupă, cât erau ei de campioni. Ce făcuseră Cămătaru și Cârțu cu ei!...

...Începe. A început deja. (Ce vă spuneam la început de victimă și călău?) Steaua e peste tot, și pe stânga și pe dreapta, Lung scoate dramatic un șut laser de-al lui Bölöni, mingea e tot la ei, mereu la ei, chiar și atunci când e la noi, e tot la ei, sare din gheata lui Mănăilă, e la Lăcătuș și e pericol mare, iar. Mă uit la ceas, mă uit la tata, care nu clipește, nu respiră. Nu mișc nici eu, deci nu mă înșel. Din '75, de când mergem după ei peste tot, nu am trăit, nu am simțit și nu am văzut așa ceva. Craiova noastră e în genunchi, deși nu joacă rău. De fapt nu mai poate juca. Nu joacă. Nu e lăsată în viață (și ea vrea să supraviețuiască!) de un joc al Stelei cum n-am mai înțeles că ar fi în fotbal. Un carusel de pase într-o viteză parcă fracționată de câteva respirații bruște care întorc, iar și iar, jocul. Apărătorii lor par turnuri, nu oameni. Iovan, Bumbescu (olteni de-ai noștri...), Belodedici, Bărbulescu. Mingea îi ascultă doar pe ei, Bölöni întoarce și, câteodată, frânează tot acest roi care ucide. Mi se pare că o face la un ordin șoptit, venit de pe bancă. De acolo se ridică din când în când cel care orchestrează toată această

crimă. Emerich Jenei. E grizonat, elegant și discret. Gesturile sunt regale, mișcarea mâinii lui declanșează ordinele de atac. Când îi e bine, probabil, le oprește. El e cel care a imaginat această formulă de tortură a echipelor care i se opun. În după-amiaza asta, noi.

La 1-0, tata trage aer în piept și încearcă un zâmbet. Nu reușește. Voia să mă încurajeze, am înțeles. Zice ceva de Lung care, istovit, își schimbă mânușile. Trage de timp, aiurea. Aiurea zic și eu. „Deliu e prea temător”, zice. „Ce să le faci, nu vezi că...”, recunosc eu cât e de grav. Dar nici să-l supăr și nici să recunosc nu vreau pe de-a-ntregul. Și atunci, zice el, aplecându-și capul, complet albit, pe umărul meu stâng, o secundă, aproape nevenindu-i să creadă ce spune. „Nu avem nicio șansă.” Niciodată nu mai spusese asta și nici n-avea s-o mai spună vreodată. Niciodată. „Nu știu cum scăpăm azi.” „Scăpăm, tată...”

E 2-0 foarte repede. Apoi au o bară, altă bară. Maiestatea Sa, Jenei, ridică o palmă. Dincolo, Deliu, colegul tatei, e o pată alb-albastră de nedeslușit. Jenei împinge aerul cu teamă. E destul. E destul? Bălăni trăneste bara din stânga lui Lung, Adrian Popescu se aruncă disperat la Lăcătuș, ratează, Mănilă faultează, noroc că nu se dă penalty, Pițurcă se duce glonț să reia totuși centrarea, Lung scoate și se

prăbușește. Steaua e o aritmetică, e un divizion cu misiune de îndeplinit și se învârtă în jurul Craiovei, apoi printre rândurile ei, le desface, le încurcă și tot timpul mingea aleargă, telecomandată. Irimescu se ciocnește de Tudorel Stoica și răbufnește. Face ce simțeam toți că trebuie făcut. Sare la bătaie, vine și Lăcătuș, Irimescu îl împinge scurt și-l doboară, îl caută pe Stoica, iar căpitanul Stelei, ironic, îi arată cu degetul tabela...

Mai e un pic. Ziua cea mai lungă a Craiovei se apropie de capăt. E tot 2-0 și omul grizonat ordonă încă un atac. Rezistăm și vine momentul de grație: puștiul care în autocar își lipea zulfii de parbriz (are însă 20 și ceva de ani, totuși) interceptează de lângă Bărbulescu. Înaintează, fentează uluitor, Bumbescu iese din dispozitiv, iar Mihăiță Stănescu, așa îl cheamă, vine din „C”, de la Constructorul TCI Craiova, îi trece mingea printre picioare! Uau! Belodedici, surprins, tatonează, dar Mihăiță îl întoarce, stânga-dreapta, apoi schimbă piciorul pune mingea pe stângul și trage, Duckadam e bătut la colțul lung, dar plonjează. Bară! Bară, tată! Bară... Nu s-a terminat. Asta n-a fost tot. pentru că, repliindu-se spre centrul terenului, Mihăiță ajunge pentru o clipă în dreptul băncii Stelei. Jenei e acolo, la un metru și îl vâd de sus, din tribună, pe puștiul nostru cum întoarce brusc capul. În

aceeași fracțiune, Jenei ridică brațele și-l aplaudă: „Cum te cheamă, băiete?”

...Acum se termină. Mai e un minut și Steaua desface iar evantaiul, o pasă, două, zece, o sută la rând. Roiul se coagulează, dar Jenei pulverizează încet aerul: ajunge! Și-i aplaudă, acum, pe-ai lui. Craiova are genunchii pe pământ. Nu știe și nu știm ce s-a întâmplat. Tata nu vorbește. La autocar se îmbrățișează iar cu Deliu. Irimescu trece printre noi, cu o geantă uriașă pe umăr. Mănăilă, Lung, Bâcu, apoi Mihăiță urcă și el. Autocarul aprinde farurile. E frig. Pleacă? Le fac cu mâna. Îmi răspund câțiva. Din umbră se desprinde silueta lui Jenei, într-un palton lung, impecabil. Are o strălucire calmă. Pare actor. Autocarul mai pufăie o dată ușa din față. Jenei intră un pas pe scară. Aud „Bravo, băieți! Steaua vă ține pumnii. Bravo, puștiule, drum bun în Oltenia!”. Se retrage. Pleacă și autocarul. Plecăm și noi. A fost ziua în care am văzut cea mai bună

adversară a Craiovei mele, cu cel mai bun joc și pe inventatorul invenției, cel care părea actor, deși era doar un autor.

P.S.1. Emerich Jenei îmi tot spunea, în anii în care îl sunam, ziarist fiind eu, că în viață trebuie să-ți pese de jocul tău, de destinul tău. „Cum a fost în ziua aceea, domnule Jenei?” „Nu mai știu. Dar nu dirijam! Le spuneam că nu ne interesează ce face adversarul și că pe adversar trebuia să-l intereseze ce facem noi...” „Și ce făceați de jucați așa cu noi, care nu mai respiram?” „Jucam de plăcere, Marius dragă. Și nici nu alergam. Doar mingea alerga. Noi o vrăjeam să ne asculte... Chiar ți-a plăcut ziua aia?” „Nu mi-a plăcut, m-a îmbătrânit...”

P.S.2. Dedic această poveste excelenței sale, Emerich Jenei, care va împlini peste exact două luni 84 de ani. La mulți ani, nea Imi!

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Statistical & analytical solutions for players, coaches, managers, scouts, professional leagues, clubs, federations
- ▶ InStat Scout video platform
- ▶ Reports
- ▶ Fitness services
- ▶ Broadcasting services/tournaments

**FOOTBALL
BASKETBALL
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x

x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x

instatsport.com

Contact us for a demo
and trial period:
sales@instatsport.com
sales@instat.tv

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA